

Arrest

nr. 237 727 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2019 met refertenummer X.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 februari 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 september 2018. Op 26 september 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 16 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U stelt een Afghaans staatsburger van Pashtounse etnie te zijn. U werd op 22 februari 1994 geboren in het subdorp Garkhel van het dorp Toutou in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U ging er vijf à zes jaar naar de madrassa en volgende nadien ook les bij een alfabetiseringsorganisatie.

U was sinds uw jeugd verloofd met de dochter van [R.], de beste vriend van uw vader. Zij liep echter weg met [S.], de zoon van [M.O.J.]. Uw vader en oom aan vaderskant gingen naar het huis van [M.O.J.] en beschuldigden hen ervan de eer van uw familie te hebben beschaamd. Hierdoor ontstond er een conflict tussen uw familie en die van [M.O.J.]. Uw vader werd neergeschoten en zijn been moest worden geamputeerd. Uw jongste oom aan vaderskant werd gedood.

De familie van [M.O.J.] werd uit de regio verbannen. Zij probeerden meerdere keren vrede te sluiten met uw familie, maar uw familie weigerde. De familie van [M.O.J.] uitten daarom bedreigingen ten aanzien van u en uw broer.

Uw vader stuurde u omwille van de problemen met de familie van [M.O.J.] het land uit.

U verliet Afghanistan de eerste keer in mei 2008. U ging illegaal naar het Verenigd Koninkrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming deed. Op basis van uw vingerafdrukken wilden ze u terugsturen naar Griekenland. U bleef echter in Kent in het Verenigd Koninkrijk wonen. U werkte twee à drie maanden in een kebabwinkel en leverde enkele maanden folders. De rest van de tijd verbleef u bij uw Britse vriendin die u onderhield. In 2011 diende u ook een verzoek om internationale bescherming in in Italië.

In november of december 2014 werd u gedeporteerd naar Griekenland. U verbleef bijna een jaar in Griekenland. Via Griekenland reisde u naar Italië en Frankrijk, waar u tien maanden verbleef.

Uw broer en oom aan vaderskant werden eind 2016 gedood bij een drone-aanval, toen ze 's nachts in hun velden werkten. Uw moeder vroeg u om terug te keren naar huis, omdat er geen mannelijke voogd meer in huis was om voor uw familie te zorgen.

U begon een procedure voor vrijwillige terugkeer. U vloog in februari 2017 van Parijs naar Kaboel en nam daar het openbaar vervoer naar Jalalabad. In Jalalabad nam u een pick-up naar Hisarak. Onderweg werd de wagen aangehouden door de taliban, die u ervan beschuldigden een ongelovige te zijn. Hiermee bedoelden ze dat u bij het Afghaanse leger zou werken. U moest een nacht bij hen blijven. Nadat u had uitgelegd dat u gedeporteerd was en dat u afkomstig bent van Toutou, werd u vrijgelaten. Er werden u wel drie voorwaarden opgelegd: dat u nooit meer naar het buitenland zou gaan, dat u nooit bij de regering zou gaan, en dat u in dienst van de taliban zou gaan wanneer dat nodig was.

U ging terug in uw geboortedorp wonen en werkte er sporadisch als chauffeur.

Twee maanden later, in mei 2017, huwde u religieus met [L.S.]

Uw neef, [H.M.], probeerde u te rekruteren voor de taliban om te vechten tegen Daesh (Islamitische Staat).

Op een dag ging u met twee vrienden naar de moskee van Toutou voor het vrijdaggebed. Op de terugweg werd u door [H.M.] en zijn vriend [M.D.] tegengehouden. Ze brachten jullie naar Markikhel. Ze lieten u achter bij een talib die [M.] heette. U kreeg de opdracht om gewonden van de frontlinie met de wagen naar de kliniek te brengen. [Sh.] werd gedood toen hij voor de taliban moest vechten.

U bleef twee nachten bij de taliban en kreeg problemen aan uw buik. De taliban gingen naar de moskee om te bidden en u zei dat u uw broek moest wassen. U ging naar de auto en vluchtte naar uw tante in Nokorkhail.

U hoorde van uw neef dat het lichaam van [Sh.] was teruggevonden. U ging uw medeleven betuigen aan zijn vader, [M.K.]. U toonde de foto's die u tijdens uw gevangenschap had getrokken van [M.D.] en [H.M.] en ging nadien naar huis. Nadien doodde [M.K.] de zoon van [M.D.], [Q.D.], om zich te wreken voor de dood van zijn zoon [Sh.].

[M.K.] werd hierom gevangen genomen door de taliban en hij vertelde hen dat u hem de foto's had getoond. U vluchtte naar het huis van uw oom aan moederskant in Gandomak. Twee dagen nadien gingen de taliban naar uw huis en ze zeiden dat u veel problemen had veroorzaakt met de foto's. De dag nadien ging uw oom aan moederskant naar uw huis. Uw vader vertelde hem over het bezoek van de taliban. Ze hadden uw vader geslagen en uw vader moest de helft van de oogst van uw familie aan de taliban afstaan tot u terug gevonden werd. Uw oom aan vaderskant besliste dat u het land opnieuw moest verlaten.

In februari of maart 2018 verliet u Afghanistan opnieuw. U reisde illegaal naar Europa en kwam op 23 september 2018 in België aan, waar u op 26 september 2018 een verzoek om internationale bescherming deed.

U vreest in Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat u de foto's toonde aan [M.K.].

U legt ter staving van uw verzoek de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de bevestiging van uw problemen door de dorpsoudsten (origineel), drie foto's van uzelf met de taliban, de envelop van verzending (origineel), en documenten betreffende uw terugkeer naar Afghanistan vanuit Frankrijk (kopieën).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, wordt niet aannemelijk bevonden dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft en evenmin dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b, van de Vreemdelingenwet..

Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban.

Vooreerst is het al twijfelachtig of u werkelijk van februari 2017 tot februari 2018 in Toutou verbleef. De reden waarom u naar Toutou terug moest is al weinig geloofwaardig. U verklaart namelijk dat uw moeder wou dat u terugkeerde, omdat er geen mannelijke voogd was na het overlijden van uw broer en oom aan moederskant. Uw verklaringen over de omstandigheden van het overlijden van uw oom en broer zijn echter weinig overtuigend. Zo verklaart u eerst dat ze 's nachts werden gedood terwijl ze aan het ploegen waren op hun veld. Gevraagd naar de reden waarom ze 's nachts op het veld werken, zegt u dat ze het veld gingen irrigeren en dat het die nacht hun beurt was voor het water (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Dat u eerst zegt dat uw familieleden 's nachts gingen ploegen en daarna dat ze 's nachts gingen irrigeren is al incoherent. Er kunnen dus al vraagtekens geplaatst worden bij het overlijden van uw broer en oom bij een drone-aanval. Uw bewering dat u dan naar huis moest omdat er anders geen mannelijke voogd was, houdt ook weinig steek, omdat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader wel nog steeds de rol van voogd vervult in uw gezin. Hij is de enige met wie de landbouwer die op jullie velden werkt consulteert in verband met de te groeien gewassen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9) en werkt zelf als veehandelaar (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Uit het door u neergelegde document van de dorpsoudsten blijkt ook dat uw vader u zijn toestemming gaf om Toutou opnieuw te verlaten. Toen u terugkeerde naar Afghanistan bent u bovendien als chauffeur beginnen werken en hebt u niet thuis geholpen op de velden. Met andere woorden, uw vader is diegene die thuis nog altijd de beslissingen neemt en de velden beheert. Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat er nood was aan een mannelijke voogd om uw oom of broer te vervangen. U wordt met deze vaststelling

geconfronteerd en uw reactie hierop is dat u heel verdrietig was door het overlijden van uw broer en oom, en dat uw vader gehandicapt is en alleen (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom u in Toutou moest gaan wonen als uit de rest van uw verklaringen blijkt dat uw vader aan het hoofd van het gezin bleef staan. Toutou was op het moment van uw terugkeer naar Afghanistan een door de taliban gecontroleerd gebied (notities persoonlijk onderhoud, p. 17) en het is dan ook vreemd dat u, zonder dat daarvoor een dwingende reden bestond, zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan en in Toutou zou zijn gaan wonen. U zegt hierover dat uw leven, uw familie, en uw gronden er waren en dat uw vijanden daar niet woonden (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Nadien herhaalt u nogmaals dat u naar Toutou ging omdat uw familie er altijd woonde en jullie persoonlijke vijanden hadden die jullie niet konden raken in Toutou (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). De problemen die u zou hebben met vijanden die buiten Toutou wonen zijn echter niet actueel (zie infra).

Bovendien bevestigen uw verklaringen over de gewassen die op de velden van uw familie groeiden ten tijde van uw verblijf in Toutou tussen februari 2017 en februari 2018 de twijfelachtigheid van uw verblijf in Toutou. U verklaart dat toen u aankwam er papaver en tarwe groeide op de velden en toen u vertrok maïs en hasj (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Maïs wordt volgens de op het CGVS beschikbare en aan uw dossier toegevoegde informatie echter geoogst in oktober, dus het is vreemd dat dat bij uw vertrek in februari 2018 op jullie velden zou groeien. Het is ook opvallend dat er bij uw vertrek geen tarwe en opium op jullie velden zou hebben gestaan, terwijl deze gewassen wel in oktober of november geplant worden.

Hoewel uw documenten in verband met uw terugkeer naar Afghanistan aantonen dat u in februari 2017 van Parijs naar Kabul vloog in het kader van uw vrijwillige terugkeer, legt u geen enkel document neer dat aantoonst dat u effectief tot februari 2018 in Afghanistan verbleef, laat staan dat u werkelijk in Nangarhar of Toutou verbleef. U liet de taskara die u verklaart te hebben afgehaald in Jalalabad bovendien in eerste instantie achter in Afghanistan, simpelweg omdat u er niet aan dacht deze mee te brengen (notities persoonlijk onderhoud, p. 23), wat geen afdoende uitleg is.

Of u nu werkelijk een jaar lang in Toutou verbleef of niet, er kan sowieso geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de door u ondergane vervolging. Uw asielrelaas bevat namelijk verschillende onwaarschijnlijkheden. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat de taliban – die u via uw neef [H.M.] al langer probeerde te rekruteren – u gedwongen zouden meenemen en u dan alleen zouden laten – het risico lopend dat u zou vluchten - omwille van het simpele excuus dat u uw broek moet wassen. Deze vaststelling geldt des te meer daar u op uw plaats van gevangenschap toegang had tot een auto en dus gemakkelijk kon vluchten.

Uit de foto's die u neerlegt van uzelf met de taliban blijkt bovendien dat zij u toelieten om een smartphone te gebruiken tijdens uw gevangenschap. Het is echter weinig waarschijnlijk dat een gewapende groepering de mensen die ze hebben ontvoerd vrij zouden toelaten smartphones te gebruiken. Daarenboven verklaart u zelf dat de taliban niet toelaten dat mensen foto's trekken en dat ze die persoon dan beschieten. U deed het toch om de foto's als herinnering te hebben (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Dat u het risico van beschieting zou nemen, enkel om de foto's als herinnering te hebben, is niet aannemelijk. Omwille van het voorgaande is het dan ook niet geloofwaardig dat de door u neergelegde foto's werkelijk van uw periode in taliban-gevangenschap dateren, en dus ook niet dat de taliban u zou vervolgen omdat u deze foto's aan [M.K.] toonde.

Daarenboven keerde u na uw ontsnapping van de taliban terug naar uw eigen regio. U ging eerst naar de vader van [Sh.], in een dorp vlakbij uw dorp, en dan ging u ook nog naar uw eigen huis om aan uw familie mee te delen dat u veilig was (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Het is weinig aannemelijk dat u na een ontsnapping van de taliban het risico zou nemen om naar uw eigen regio en zeker naar uw eigen huis te gaan, omdat u zich wel kon inbeelden dat de taliban naar u op zoek zouden zijn. De eerste plaats waar ze u zouden zoeken zou uiteraard uw eigen woning zijn. U erkent dit risico maar zegt dat u gewoon aan de taliban zou zeggen dat u een gewonde of dode persoon aan het transporteren was (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Hoe u deze uitleg aannemelijk zou maken aan de taliban, wanneer er helemaal geen gewonde of dode strijder is, is echter niet duidelijk. Het feit dat u na uw ontsnapping naar uw eigen regio ging doet dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de door u ondergane rekrutering.

Ook aan de problemen die u vreest omwille van het persoonlijk conflict dat uw familie in 2008 kende, en die tot uw eerste vertrek uit Afghanistan leidden, kan geen geloof worden gehecht. U verklaart namelijk

dat de familie van [M.O.J.] in conflict is met alle mannelijke familieleden van uw gezin. Toch was u de enige die Afghanistan in 2008 verliet. Uw vader en uw oudere broer bleven in Afghanistan. Uw verklaring hiervoor is dat u diegene was die het meest vreesde en dat de familie van [M.O.J.] dreigde u iets aan te doen wanneer uw familie verzoening met hen weigerde (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Dat enkel u, en niet de oudere mannelijke leden van uw gezin gevaar zou lopen is echter niet logisch, en strookt bovendien niet met uw verklaringen dat ze uw oom aan vaderskant zouden hebben gedood en uw vader aangevallen, waardoor zijn been moest worden geamputeerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Dat de rest van uw familie in Afghanistan bleef in 2008 doet dus al afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen met de familie van [M.O.J.].

Uw problemen met deze familie blijken bovendien niet actueel te zijn. U verklaart namelijk dat er tussen 2008 en 2017 geen verdere incidenten plaatsvonden ten gevolge van het conflict met deze familie. Uw verklaring hiervoor is dat ze niet naar uw regio durven te komen omdat ze voor de regering werken en de taliban vrezen (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). U hoorde ook niets van hen toen u terug in Afghanistan verbleef in 2017 en zegt hier enkel vaag over dat ze woord stuurden naar uw vader, maar dat u geen getuige was van actie door hen (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). De laatste bedreigingen van de familie van [M.O.J.] dateren dus van elf jaar geleden, en behalve uw vage verklaringen over het verwittigen van uw vader tijdens uw recent verblijf in Afghanistan zijn er geen indicaties dat ze nog actief naar u op zoek zijn om u te vervolgen.

Eén van de zonen van [M.O.J.], [A.], woont volgens uw verklaringen in Kaboel en werkt voor de National Directorate of Security (NDS), de Afghaanse inlichtingendiensten. U weet echter niet welke functie hij heeft binnen NDS, noch waar in Kaboel hij woont (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). De anderen, [S.], [Sa.], [M.] en [M.O.J.] zelf, wonen in Jalalabad (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). [Sa.] en [M.] werken ook voor NDS (notities persoonlijk onderhoud, p. 14), maar u weet ook van hen niet wat hun posities zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Een eerste vaststelling die zich opdringt is dat u wel beweert dat de familie van [M.O.J.] functies bekleed binnen NDS, maar u dat u dat niet kan staven met enige gedetailleerde informatie. Uw informatie over de posities van deze familie is dan ook meer dan twijfelachtig.

Ondanks de aanwezigheid van deze familie in Jalalabad gaat uw vader soms naar Jalalabad om zijn medicatie te halen. U weigerde tijdens het interview een uitspraak te doen over de frequentie waarmee uw vader dat doet, maar het was één keer toen u in 2017 terug in Jalalabad verbleef en één keer daarna toen hij u documenten opstuurde (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). U ging zelf ook naar Jalalabad om uw reïntegratiepremie van het IOM te bekomen. U ging eerst rechtstreeks van de luchthaven van Kabul naar het VN-kantoor in Jalalabad en probeerde om de premie af te halen. Ze deelden u echter mee dat u eerst een taskara moest laten maken. U keerde nadien terug naar Jalalabad om deze taskara te laten maken in het provinciehuis, en ging toen opnieuw naar het kantoor voor de premie. Daar zeiden ze u dat de taskara geauthentificeerd moest worden, waarna u meteen weer naar het provinciehuis ging en hem liet authenticeren. U ging dan direct terug naar het kantoor en bij dit derde bezoek kreeg u uw premie (notities persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt dat u –ondanks het feit dat u vijanden zou hebben in Jalalabad die bij de officiële instanties zouden werken – twee maal naar Jalalabad ging en zich aanbood bij de provinciale autoriteiten voor de aanmaak en authenticatie van een taskara. U had geen problemen in Jalalabad maar verklaart wel dat u veiligheidsmaatregelen na, met name dat u uw hoofd bedekte, het openbaar vervoer van uw dorp niet nam en enkel naar het taskaradepartement ging (notities persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Uw verklaringen wijzen er toch op dat u zich in Jalalabad begaf en zelfs de autoriteiten contacteerde zonder schijnbaar problemen te kennen. Het feit dat zowel u als uw vader zich zonder problemen naar Jalalabad begeven voor het regelen van praktische zaken is een aanwijzing van het feit dat u geen actuele vrees kent in Jalalabad en er dus veilig zou kunnen verblijven.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De door u neergelegd taskara is afgegeven op 1 Hamal 1396 (30 maart 2017) en vermeldt dat u getrouwd bent, terwijl volgens uw verklaringen u getrouwd bent in mei 2017 (verklaring DVZ, punt 14), twee maanden na uw aankomst (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Aangezien u midden februari 2017 terugkeerde naar Afghanistan was u ten vroegste midden april 2017 getrouwd en kan het dus niet dat een taskara afgegeven op 30 maart 2017 vermeldt dat u gehuwd bent. Deze vaststelling wekt twijfels over de authenticiteit van dit document. De bevestiging van uw problemen door de dorpsoudsten heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter, waardoor de bewijswaarde ervan zeer beperkt is. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van

corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. De foto's van uzelf met mensen waarvan u verklaart dat ze taliban zijn, werden hiervoor reeds besproken. De documenten van uw repatriëring, inclusief de vertrekstempel uit Parijs, kunnen enkel staven dat u in februari 2017 naar Kabul vloog, niet dat u in Sherzad hebt verbleven gedurende de periode die u beweert of de problemen kende die u aanhaalt. Het valt daarenboven op dat de vraag van de Franse migratiediensten aan de Afghaanse consulaire diensten voor een reisdocument op uw naam vermeldt dat u in Jalalabad en niet in Sherzad geboren bent. De envelop van verzending vermeldt een afzendadres in Jalalabad en kan dus niet staven dat u in Sherzad verbleef. Het document toont wel aan dat uw familie zich naar Jalalabad kan verplaatsen, daar uw vader uw documenten heeft opgestuurd vanuit deze stad. Zoals hiervoor beargumenteerd, is dit een aanwijzing dat de bedreiging van de familie van [M.O.J.] vanuit Jalalabad niet actueel is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul of het district Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in

Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat

u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Betreffende Jalalabad blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van

de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 18 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad/Behsud/Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul en het district Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul of het district Jalalabad vestigt.

U woonde jarenlang in Kent – een plaats waar u oorspronkelijk geen netwerk had -, vond er werk, en kan zich behelpen in het Engels en het Dari (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Betreffende uw opleiding verklaart u dat u vijf à zes jaar in een madrassa les volgde, een alfabetiseringscursus deed en Engels studeerde in het Verenigd Koninkrijk (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Hierbij dient er wel opgemerkt te worden dat u bij DVZ zei dat u tot het eerste middelbaar naar school ging (verklaring DVZ, punt 11). U legt dus niet geheel coherente verklaringen af over onderwijsniveau, wat doet vermoeden dat u beter geschoold bent dan u zou willen doen uitschijnen. Ook blijkt uit het in uw dossier aanwezige EUODAC onderzoeksresultaat dat u in 2011 in Italië was, wat aantoont dat u niet voortdurend in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven ten tijde van uw eerste verzoek en in Europa hebt rondgereisd, wat uw zelfredzaamheid bevestigt. Uit wat u verklaart kan men in ieder geval concluderen dat u gezien uw talenkennis en levenservaring over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul of het district Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Uw verklaringen over de redenen waarom u zich niet zou kunnen hervestigen, wijzigen voorgaande vaststelling niet. Dat u niet in Jalalabad of Kabul zou kunnen wonen, omdat u de familie van [M.O.J.] vreest, is namelijk niet geloofwaardig. Zoals hierboven werd beargumenteerd, zijn uw problemen met de familie van [M.O.J.] immers niet actueel en kan u niet staven dat deze familie werkzaam is in de NDS. De probleemloze reizen van u en uw vader naar Jalalabad bevestigen voorgaande redenering. U verklaart ook dat u zich niet in Kabul of Jalalabad kan vestigen omdat u er nooit leefde en er ook niemand van uw familie woont (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). Aan uw verklaring dat de taliban, omwille van de problemen die u met hen kent, u zou kunnen aanvallen in Kaboel of Jalalabad wordt geen geloof gehecht omdat de door u aangehaalde rekrutering en de daaruit voortvloeiende problemen niet geloofwaardig zijn bevonden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul en het district Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 – 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG), van artikel 27 van *"het Koninklijk besluit van 11 maart 2003"*, van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde middelen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat, hoewel de verwerende partij van oordeel is dat zij niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk een jaar in het dorp Toutou heeft verbleven, zij voldoende gedetailleerde informatie heeft gegeven die de verwerende partij uit het oog verliest. Zij wijst erop dat het feit dat haar vader zijn toestemming gaf om Afghanistan opnieuw te verlaten en dat hij zich voornamelijk bezig hield met de velden, geen afbreuk doet aan het feit dat haar vader de hulp van de verzoekende partij zou kunnen gebruiken. De verzoekende partij stelt ook dat het voor haar een raadsel is, gelet op haar profiel en regio van herkomst, welke documenten zij zou kunnen neerleggen om aan te tonen dat zij tot februari 2018 zich in Nangarhar, Afghanistan bevond.

De verwerende partij stelt dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij nu een jaar in het dorp Toutou heeft verbleven of niet, er geen geloof gehecht kan worden aan haar vluchtrelaas. De verzoekende partij betwist dit en stelt dat haar verklaringen gedetailleerd van aard kunnen zijn. Zij wijst er ook op dat in het kader van objectiviteit de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij aangaande het persoonlijk conflict uit 2008 had moeten vergelijken met de verklaringen die zij heeft afgelegd in het Verenigd Koninkrijk en Italië.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet betwist dat zij lange tijd in Europa heeft verbleven, maar dat zij dit onderdeel geenszins heeft onderzocht. Zij wijst erop dat niet uitgesloten kan worden dat zij als verwesterd beschouwd kan worden. De verzoekende partij citeert hieromtrent uit de EASO, Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis van juni 2019, p. 66-67.

De verzoekende partij concludeert dat uit het voorgaande blijkt dat het onredelijk is om tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had volgens haar hoogstens tot twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas.

De verzoekende partij gaat dan verder in op de subsidiaire bescherming en stelt, met verwijzing naar verschillende rapporten, dat zowel Kaboel als Jalalabad niet als veilig beschouwd kunnen worden. Wat betreft haar persoonlijke omstandigheden, stelt de verzoekende partij het feit dat zij Engels kan spreken geen antwoord geeft op de vraag of zij zich kan vestigen in Kaboel of Jalalabad. Zij wijst er ook op dat zij laaggeschoold is en nooit een specifiek beroep heeft uitgeoefend. De verwerende partij kan volgens haar ook niet betwisten dat zij geen gewillig netwerk heeft in deze steden waarop zij zou kunnen terugvallen. De verzoekende partij betoogt verder dat zij jarenlang in Europa heeft gewoond in zeer preciaire omstandigheden en dat haar tweede vlucht uit Afghanistan ook een financiële impact heeft gehad. Het is voor haar een raadsel hoe zij een nieuwe start zou kunnen maken in een plek waar zij

nooit heeft gewoond. Bovendien wordt er nergens gemotiveerd aangaande de echtgenote van de verzoekende partij. Het is voor haar een raadsel hoe haar echtgenote veilig zou kunnen doorreizen om haar te vervoegen.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar in hoofddorde de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen of om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij. Middels een aanvullende nota van 11 juni 2020 brengt de verwerende partij de volgende relevante rapporten bijkomend bij:

- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019 (hierna: EASO guidelines van juni 2019)
- Cedoca COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020
- kaart Jalalabad city Region, 27 november 2019
- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 15 mei 2019
- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 8 april 2020.

3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de

bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij heeft een eerste maal Afghanistan ontvlucht omwille van een persoonlijk conflict met een naar eigen zeggen machtige familie. De verloofde van de verzoekende partij was weggelopen met één van de zonen van deze familie. Hierdoor was de familie van de verzoekende partij beschaamd en dat lieten ze weten aan die andere familie. Zij reageerden niet goed op deze beschuldiging. De verzoekende partij verklaart dat ze daarom haar oom hebben neergeschoten en hem verwond aan zijn been, waardoor deze geamputeerd diende te worden. De families konden hun vete niet bijleggen, waardoor de verzoekende partij op veertienjarige leeftijd Afghanistan ontvlucht. Zij heeft een aantal jaren in het Verenigd Koninkrijk verbleven, waarna zij werd teruggestuurd naar Griekenland. Nadat zij naar verschillende andere Europese lidstaten gegaan is stemt zij in februari 2017 in met een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan omdat haar moeder het haar smeekt. De broer en oom van de verzoekende partij waren immers recent overleden na een drone-aanval. De verzoekende partij komt in februari 2017 aan in Kaboel, van waaruit zij een taxi neemt richting Jalalabad. Vanuit Jalalabad stelt de verzoekende partij dat zij naar haar eigen dorp Toutou gegaan is. Zij verklaart dat zij onderweg werd tegengehouden door een taliban checkpoint. De taliban was wantrouwig ten opzichte van de verzoekende partij en dacht dat de verzoekende partij bij het overheidsleger zat of een spion was. Uiteindelijk werd de situatie opgeklaard en mocht de verzoekende partij beschikken, zolang zij zich aan drie voorwaarden zou houden: dat zij niet meer naar het buitenland zou gaan, dat zij nooit bij de regering zou gaan en dat zij in dienst zou gaan van de taliban als zij daarom vroegen. Zowel de verzoekende partij als haar vader gingen akkoord met deze voorwaarden. Twee maanden later trouwde de verzoekende partij met haar nicht.

De neef van haar vader probeerde de verzoekende partij in die periode meermaals te rekruteren. Op een dag kwam de verzoekende partij met twee vrienden terug van het vrijdaggebed, toen de neef van haar vader en een andere talib hen kwam halen om mee te vechten tegen Daesh. Toen ze aankwamen op de plek waar ze naartoe waren gebracht, bleken daar nog twee andere mensen "*naartoe te zijn gebracht*". De verzoekende partij nam toen enkele foto's. De gijzelaars werden toen van elkaar gescheiden. De verzoekende partij kreeg de taak om bij een bepaalde talib en een auto te blijven opdat zij de gewonden kon transporteren naar het ziekenhuis. De dag erna hoort de verzoekende partij dat een van haar dorpsgenoten gedood is. De taliban beweert dat dit gebeurd is tijdens de gevechten. De volgende twee nachten blijft de verzoekende partij op die plek en kreeg zij problemen met haar buik. De dag daarna zegt de verzoekende partij tegen de taliban dat haar broek vuil is en dat zij die moet gaan wassen. Zij neemt de auto en vlucht naar haar tante. Uiteindelijk gaat zij naar de vader van de gedode dorpsgenoot en laat zij de foto's zien die zij die eerste dag bij de taliban genomen heeft. De vader van de dorpsgenoot herkent één van de talib en beweert dat deze talib zijn zoon zal hebben vermoord. De vader van de dorpsgenoot vermoordt later de zoon van de voornoemde talib, als wraak voor de moord op zijn eigen zoon. De vader van de dorpsgenoot wordt gevangen genomen door de taliban en legt de hele situatie uit, waaronder het feit dat de verzoekende partij hem foto's heeft laten zien. De taliban kwam enkele dagen later naar het huis van de verzoekende partij en hebben de vader van de verzoekende partij geslagen en bedreigd. Om deze redenen is de verzoekende partij Afghanistan dan een tweede keer ontvlucht.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: haar taskara (origineel), een bevestigingsbrief van haar vader en de dorpsoudsten (origineel), drie foto's, de enveloppe en stukken betreffende de vrijwillige terugkeer naar Afghanistan vanuit Frankrijk (kopieën).

De taskara van de verzoekende partij bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Dit stuk heeft geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Wat betreft de brief van de vader van de verzoekende partij en de dorpsoudsten dient er gewezen te worden op de bijgebrachte landeninformatie (stuk 12, landeninfo, COI Focus "*Afghanistan: corruptie en valse documenten*"). Uit dit rapport blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Er wordt hierbij ook uitdrukkelijk het voorbeeld van corruptie bij dorpsouderen gegeven. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Bovendien kan niet uitgesloten worden dat dit stuk een gesolliciteerd karakter kent.

De neergelegde foto's tonen de verzoekende partij samen met enkele andere mannen. Uit deze foto's kan echter niet afgeleid worden wie deze personen zijn en of zij deel uitmaken van de taliban. Evenmin kan op basis van deze foto's afgeleid worden waar ze genomen werden. De enveloppe toont aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangt, maar heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas.

Gelet op de relatieve bewijswaarde en de inhoud van de documenten, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Er kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de bedreigingen van de taliban en haar vluchtrelaas.

De verzoekende partij legt immers tegenstrijdige verklaringen af over het voorgehouden incident met de taliban. Zij verklaart dat zij gedwongen werd om de taliban te helpen door gewonden naar een ziekenhuis te brengen en dat zij in wezen gegijzeld werd door de taliban. Echter is het de verzoekende partij tijdens deze 'gijzeling' blijkbaar wel toegestaan haar gsm bij zich te houden en kan zij zelfs open en bloot enkele foto's nemen van haar gijzelnemers en de andere gegijzelden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2019, p 14-16). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas. Op de vraag waarom zij deze foto's genomen heeft, antwoordt de verzoekende partij: "*Ze laten je nooit foto's trekken als ze je zien dan schieten ze, ik trok ze als een herinnering, om ze te hebben maar ik dacht nooit dat ze zo'n grote problemen zouden veroorzaken*" (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2019, p 22). Het is volledig onvoorstelbaar dat de verzoekende partij een dergelijke herinnering aan haar gijzeling wou hebben nadat ze zelf verklaard heeft dat ze riskeerde te worden neergeschoten. Bovendien blijkt uit de neergelegde foto's geenszins dat deze stiekem of verscholen genomen werden. Twee van de foto's zijn immers selfies waarop de verzoekende partij te zien is, alsook op de achtergrond een heleboel mannen, van wie sommigen volledig zicht hebben op de verzoekende partij. De verzoekende partij verklaart ook geenszins waarom zij van een gijzeling, waarvan kan verondersteld worden dat dit een trauma met zich meebrengt, een dergelijke herinnering zou willen hebben. Er kunnen aldus vragen worden gesteld bij de verklaring van de verzoekende partij dat zij gegijzeld werd door de taliban en dat zij gedwongen werd om hen te helpen.

Bovendien verklaart de verzoekende partij niet concreet hoe zij aan de auto komt waarmee zij de taliban moet helpen. De verzoekende partij stelt in haar gehoor dat haar overleden broer een auto had en dat zij sporadisch met deze auto mensen vervoerde tegen betaling (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2019, p 17). In haar vluchtrelaas is het echter niet duidelijk of het om dezelfde auto gaat waarmee ze de taliban helpt. Immers verklaart zij dat zij na het vrijdaggebed werd meegenomen door de taliban, maar nergens vermeldt zij hoe zij exact werd meegenomen en of er een vervoersmiddel aan te pas kwam. Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan het verhaal van de verzoekende partij over haar 'ontsnapping'. Zij verklaart dat zij enkele dagen werd achtergelaten bij een talib en dat zij, toen de taliban ging bidden, zei dat zij haar broek ging wassen, waarna zij de auto nam en naar haar tante reed. Het is totaal onlogisch dat de taliban een gijzelaar uit het oog zou verliezen, zelfs wanneer het tijd is voor een gebed. Het is nog minder geloofwaardig dat de taliban een gijzelaar vrijwillig zou laten gaan, met de auto die zij nodig hebben om gewonde strijders te vervoeren, opdat die zijn broek zou kunnen wassen.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de gedwongen medewerking met de taliban of de gijzeling door de taliban. Bijgevolg kan aan de daaruit volgende omstandigheden ook geen geloof gehecht worden. Het gegeven dat de verzoekende partij verklaart zij enkele dagen na haar 'ontsnapping' terug naar huis gegaan is louter om de vader van de gedode dorpsgenoot te condoleren ondermijnd eveneens de geloofwaardigheid van haar relaas. De verzoekende partij verklaart immers dat het hele dorp onder controle van de taliban staat. In deze context is het geheel niet geloofwaardig dat de verzoekende partij zich niet houdt aan de bevelen van de taliban en daarenboven na haar 'ontsnapping' bovendien terugkeert naar haar dorp. In dergelijke omstandigheden is het voorts niet plausibel dat de verzoekende partij zonder enige problemen naar haar dorp kan terugkeren en dat de taliban haar pas zou proberen te zoeken, nadat de vader van de gestorven dorpsgenoot haar aanduidde als degene die foto's had getoond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2019, p 17). Het geheel van deze tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij Afghanistan eveneens ontvlucht is omwille van een conflict met een andere familie. De verzoekende partij verklaart dat dit incident zich voornamelijk in 2008 heeft afgespeeld. Ondertussen zijn er al meer dan 11 jaar geen incidenten met de familie in kwestie geweest. De verzoekende partij verklaart dat deze familie haar vader waarschuwde toen de verzoekende partij naar Afghanistan was teruggekeerd, maar stelt wel dat zij daar zelf geen getuige van was. Zij geeft geen verdere informatie over wat voor soort waarschuwing werd verstuurd en blijft in het algemeen vaag (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2019, p 14). Bovendien verklaart de verzoekende partij dat het in wezen om een familievete ging, waarbij haar oom overleden is en haar vader gewond geraakte, maar toch is zij de enige van de familie die in 2008 is gevlucht. Dit komt niet geloofwaardig over, daar de verzoekende partij op dat moment ongeveer 14 jaar was en de vete voornamelijk door de oudere mannen van de familie in stand werd gehouden. Bovendien heeft deze situatie de verzoekende partij niet tegengehouden om in 2017 toch terug te keren naar Afghanistan, waar zij naar eigen zeggen ongeveer één jaar heeft verbleven zonder dat er enig incident was met deze familie. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij in haar regio van herkomst deelnam aan het publieke leven door mensen tegen een vergoeding rond te brengen met de auto. De verzoekende partij verklaart dat de meeste familieleden weliswaar in Jalalabad wonen. Daar zouden ze enige macht hebben. Zij stelt dat twee van de zonen van deze familie voor de National Directorate of Security (NDS), de Afghaanse veiligheidsdienst, in Jalalabad werken, maar kan niet zeggen welke positie zij bekleden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2019, p 14 en 19). Daarenboven verklaart de verzoekende partij dat zij en haar vader zich meermaals naar Jalalabad hebben begeven, zonder dat zij enig probleem hebben ondervonden. De vader van de verzoekende partij gaat immers naar Jalalabad als hij medicijnen nodig heeft en hij is tevens degene die de neergelegde stukken heeft doorgestuurd vanuit Jalalabad (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2019, p 19). De verzoekende partij heeft zich in 2017 niet alleen naar Jalalabad begeven, maar heeft daar zelfs de autoriteiten gecontacteerd. Zij heeft immers een taskara laten aanmaken en laten authenticeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 29 april 2019, p 17-18). Uit het geheel van de verklaringen en gedragingen blijkt minstens dat deze vrees niet meer actueel is. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat de verwerende partij haar verklaringen had moeten vergelijken met de verklaringen die verzoekende partij jaren geleden heeft afgelegd bij de Britse en Italiaanse autoriteiten. Daargelaten de vraag of de Belgische autoriteiten, die soeverein beslissen over een verzoek om internationale bescherming, andere staten zouden moeten contacteren vooraleer zij een eigen beslissing maken, zouden de vroegere verklaringen sowieso geen afbreuk doen aan het feit dat er wordt geoordeeld dat de vrees niet actueel is.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zelf hadden moeten nagaan of zij te verwesterd is om te kunnen terugkeren naar Afghanistan, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit gegeven niet heeft opgeworpen voor het nemen van de bestreden beslissing. Bij het invullen van de vragenlijst bij DVZ op 8 november 2018, noch tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 29 april 2019 verklaart de verzoekende partij dat zij vervolging vreest omwille van verwestering. Zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, wordt geenszins betwist dat de verzoekende partij jarenlang in Europa verbleven heeft, maar de verzoekende partij gaat er met haar kritiek aan voorbij dat zij in februari 2017 vrijwillig is teruggekeerd, na bijna 9 jaar in Europa te hebben gewoond. Zij geeft nergens aan dat zij tijdens haar terugkeer naar Afghanistan problemen heeft gekend wegens (een vermoeden van) verwestering. Ook toont de verzoekende partij geenszins aan dat deze "verwestering" na haar terugkeer naar Europa zich in dergelijke mate heeft geëvolueerd dat zij nu niet meer naar Afghanistan kan terugkeren.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.5.3. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt: In de bestreden beslissing wordt naar de volgende relevante rapporten verwezen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers
- from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018)
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van juni 2019 (hierna: het EASO-rapport juni 2019)
- Cedoca COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul City” van 15 mei 2019.

Middels een aanvullende nota van 11 juni 2020 brengt de verwerende partij de volgende relevante rapporten bijkomend bij:

- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019 (hierna: EASO guidelines van juni 2019)
- Cedoca COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020
- kaart Jalalabad city Region, 27 november 2019
- Cedoca COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul City” van 15 mei 2019
- Cedoca COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul City” van 8 april 2020.

Uit de UNHCR guidelines augustus 2018, de EASO Guidance note van juni 2019 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Sharzad in de provincie Nangarhar.

Met inachtneming van alle objectieve en actuele landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, zoals beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO) over de veiligheidssituatie en de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis van juni 2019, p.110).

De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in de provincie Nangarhar kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn

aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Een uitzondering moet daarbij wordt gemaakt voor de stad Jalalabad en de agglomeratie errond aangezien de beschikbare landeninformatie erop wijst dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen ('a lower level of individual elements') is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Het is in deze van belang te weten of verzoekers district *in casu* het dorp Toutou gelegen in het district Sherzad, deel uitmaakt van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

De verwerende partij heeft daartoe bij haar aanvullende nota van 11 juni 2020 een kaart gevoegd van Jalalabad City Region van 27 november 2019. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan dat wat op de voormelde interactieve kaart wordt aangeduid als "greater Jalalabad" overeenkomt met wat de verwerende partij in haar aanvullende nota aanmerkt als de "agglomeratie Jalalabad". Verder wordt niet betwist dat het dorp Toutou gelegen in het district Sherzad waarvan de verzoekende partij afkomstig is, zich niet in "greater Jalalabad" en dus niet in de agglomeratie Jalalabad bevindt.

Gelet op verzoekers regio van herkomst, het dorp Toutou gelegen in het district Sherzad in de provincie Nangarhar, dat niet behoort tot de agglomeratie rond de stad Jalalabad, moet worden besloten dat de verzoekende partij afkomstig is van een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Uit artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Voor verzoeker blijft de samenwerkingsplicht gelden met dien verstande dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad en in de hoofdstad Kaboel voorstelt. In de nota met opmerkingen wordt het intern vestigingsalternatief uitgebreid naar de agglomeratie Jalalabad.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR ("Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018) en EASO ("EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota's zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

Wat betreft de redelijkheidsvoorwaarde schuift UNHCR in zijn richtlijnen van 30 augustus 2018 drie maatstaven naar voren om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen (p. 107-110). UNHCR meent, in de eerste plaats, dat de vraag of een intern vestigingsalternatief redelijk is, geval per geval moet worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, met name zijn leeftijd, geslacht, gezondheid, handicap, familiale situatie en relaties alsook zijn scholing en professionele achtergrond. In de tweede plaats, benadrukt UNHCR dat een intern vestigingsalternatief redelijk is als de verzoeker in staat is in veiligheid te leven in het voorgestelde gebied (*"in safety and security, free from danger and risk of injury"*). Deze veiligheidsvoorwaarde moet duurzaam zijn en niet illusoir of onvoorspelbaar. UNHCR preciseert dat het volatiele karakter van het gewapend conflict in Afghanistan in overweging moet worden genomen. Betrouwbare en actuele informatie over de veiligheidssituatie in het voorgestelde gebied van hervestiging zijn belangrijke elementen in het beoordelen van de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief. Ten derde, meent UNHCR dat een vestigingsalternatief om als redelijk beschouwd te worden de verzoeker toelaat om aldaar zijn mensenrechten uit te oefenen en om te voorzien in zijn levensonderhoud in menswaardige omstandigheden. In het bijzonder moet de verzoeker toegang hebben tot (i) onderdak; (ii) basisdiensten zoals drinkbaar water en sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; en (iii) mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud. Verder meent UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is waar de verzoeker toegang heeft tot een sociaal netwerk bestaande uit leden van zijn (ruimere) familie of etnische groep in het voorgesteld hervestigingsgebied, die bereid en in staat zijn om daadwerkelijke steun in de praktijk te verlenen. De enige uitzondering op deze vereiste van een sociaal netwerk vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden kunnen zulke personen overleven zonder familie of gemeenschapssteun in stedelijke en semi-stedelijke gebieden, voor zover deze gebieden onder daadwerkelijke overheidscontrole staan en deze gebieden beschikken over de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In de Guidance nota van juni 2019, wijst EASO erop dat artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, geen criteria aanreikt om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie. EASO put inspiratie uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en concludeert, in lijn met UNHCR, dat in kader van de redelijkheidstest moet worden vastgesteld dat aan de basisnoden is voldaan, zoals voedsel en voedselzekerheid, onderdak en huisvesting, hygiëne zoals drinkbaar water en sanitair. Daarenboven moet gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden om te voorzien in levensonderhoud en de beschikbaarheid van basisgezondheidszorg (p. 34 en 131-132). Ook EASO benadrukt dat in deze rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief (p. 135-136).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Jalalabad zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Jalalabad. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Zoals hierboven reeds gesteld, treedt de Raad de analyse van EASO bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CEDOCA rapport van 12 maart 2020 omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod laat ook niet toe om anders te beslissen. *In casu* brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is verslechterd. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de 'conflict severity map' van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). Tenslotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Dit blijkt ook uit het CEDOCA rapport van 12 maart 2020 waarin aangegeven wordt dat ISKP weliswaar verzwakt ten gevolge van campagnes van de Afghaanse overheid en de internationale strijdkrachten, maar ook de taliban en gewapende lokale inwoners hebben ISKP verzwakt. Zowel de Afghaanse overheid als de taliban hebben territoriale winst geboekt na operaties tegen ISKP (p.42).

In casu betreft de verzoekende partij een jonge man wiens echtgenote in de regio van herkomst verblijft. Noch uit de verklaringen van de verzoekende partij noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij over een (bijzondere) kwetsbaarheid beschikt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij over een netwerk in Jalalabad beschikt. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat de verzoekende partij in Jalalabad geweest is om geld van het IOM te krijgen en dat haar vader er medicijnen koopt, doch heeft de verzoekende partij er nooit gewoond. De verzoekende partij heeft op veertienjarige leeftijd in 2008 de eerste keer Afghanistan verlaten en onder meer in het Verenigd Koninkrijk gewoond. Gedurende deze periode heeft de verzoekende partij weliswaar Engels geleerd, maar ze heeft slechts een beperkte werkervaring opgedaan. De verzoekende partij heeft gedurende een korte periode gewerkt in een kebab-zaak en folders uitgedeeld, maar is hiermee gestopt omdat ze er niet mocht werken. Ten gevolge hiervan werd de verzoekende partij onderhouden door haar toenmalige Britse vriendin en haar familie. Daarna werd de verzoekende partij overgedragen aan Griekenland waar ze bijna een jaar verbleef om daarna via Italië naar Calais (Frankrijk) te gaan. In Calais verbleef de verzoekende partij gedurende 10 maanden om dan in 2017 met het International Organization for Migration (hierna : IOM) terug te keren naar Afghanistan. De verzoekende partij heeft een jaar in Afghanistan verbleven waarna ze in 2018 opnieuw gevlucht is omwille van de veiligheidsomstandigheden in het district Sherzad, haar regio van herkomst. Dit alles wordt niet betwist noch wordt weerlegd door de verwerende partij. In zoverre de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij effectief teruggekeerd is naar Toutou, blijkt *in casu* niet dat er doorslaggevende motieven zijn. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij fouten begaan heeft met betrekking tot de groei en oogst van bepaalde gewassen, doch blijkt geenszins dat de verzoekende partij op het veld gewerkt heeft. Daarenboven kan dit hoogstens betrekking hebben op de periode dat de verzoekende partij daar verbleven heeft. De reden waarom de verzoekende partij naar Toutou teruggekeerd is, kan in vraag gesteld worden nu uit het gehoorverslag blijkt dat alhoewel haar vader een handicap heeft, hij zelfredzaam is en nog steeds hoofd van de familie is. Dit is echter speculatief, nu er niet wordt betwist dat de verzoekende partij er getrouwd is en effectief van daar afkomstig is. Ook geeft de verzoekende partij de naam van de talibanleiders in het district Sherzad op. Voorts geeft ze de airstrikes weer die plaats gevonden hebben. De verwerende partij toont niet aan dat deze informatie verkeerd is. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt ook dat de verzoekende partij haar facebookaccount aan de verwerende partij heeft meegedeeld. Voorts blijkt uit het verslag van het persoonlijk onderhoud dat de echtgenote, evenals overige familieleden van de verzoekende partij in de regio van herkomst verblijven. Er is geen bewijs dat ze zich in Jalalabad bevinden. Het rechtsplegingsdossier bevat geen aanwijzingen dat de verzoekende partij over andere betekenisvolle contacten en ondersteuning in de stad en agglomeratie Jalalabad zou beschikken. Het gegeven dat de Afghaanse consulaire diensten op het reisdocument van de verzoekende partij vermelden dat ze in Jalalabad geboren is, en niet in Sherzad is op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in Jalalabad over een netwerk beschikt daar uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de herkomst van de

verzoekende partij uit Sherzad betwist wordt. In dit opzicht, herinnert de Raad eraan dat de bewijslast omtrent de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief bij de commissaris-generaal ligt.

Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap in bepaalde omstandigheden kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van "bepaalde omstandigheden", niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

In casu, wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, wordt in de bestreden beslissing of in de aanvullende nota niet op ingegaan. Zowel de bestreden beslissing als de aanvullende nota hebben louter betrekking op de veiligheidssituatie als op de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij.

In de COI Focus van 12 maart 2020, wordt de situatie van intern ontheemden immers als volgt beschreven:

"Meer dan de helft van de IDP's in Afghanistan wonen in en rond de grote steden, meestal in informele nederzettingen aan de rand. Dat is ook het geval in de omgeving van de stad Jalalabad en de omliggende districten, zoals onderstaande kaarten ook aantonen. Een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders.

[...]

Onderstaande kaart van REACH toont de verspreidende IDP-kampen en nederzettingen in de nabijheid van de stad Jalalabad en omliggende districten.

[...]

De combinatie van een snelle bevolkingsgroei, migratie van het platteland naar de steden en de ontheemding zorgt ervoor dat de druk op de stedelijke centra verder toeneemt en leiden tot een steeds grotere vraag naar lokale voorzieningen en basisdiensten. UNOCHA wijst erop dat Afghanistan het moeilijk heeft om het hoofd te bieden aan de uitdagingen op gebied van stadsplanning als gevolg van de massale interne ontheemding. In 2019 behoren Behsud, Jalalabad, Surkhrod en Charparhar tot de 25 districten in Afghanistan die de meeste IDP's en terugkeerders (returnees) opvangen. De instroom van kwetsbare bevolkingsgroepen als IDP's en terugkeerders in de steden Kaboel en Jalalabd maakt dat de humanitaire noden in de provincies Kabul en Nangarhar hoog zijn.

[...]

In de verslagperiode wordt de stad Jalalabad een aantal keer getroffen door meerdere explosies op opeenvolgende dagen of op eenzelfde dag. Dergelijke incidenten wakkeren angstgevoelens aan bij de inwoners van de stad waar zich ook eerder al af en toe reeksen explosies hebben voorgedaan.

UNOCHA wijst erop dat het gebrek aan toegang tot diensten een belangrijk gevolg is van de crisis in Afghanistan. Angst belemmert veel mensen in hun vermogen om deel te nemen aan de samenleving, toegang te krijgen tot diensten en een inkomen te verdienen.

[...]

Samuel Hall publiceert in 2014 een studie over armoede, voedselonzeekerheid en veerkracht in de grote Afghaanse steden. Dit onderzoek plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. De studie van Samuel Hall geeft aan dat veel voedsel in Jalalabad geïmporteerd wordt aan lagere prijzen vanuit Pakistan. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid.

Net als in Kabul liggen de tarweprijzen in Jalalabad in 2019 boven het vijfjaarsgemiddelde. De factoren die de markt beïnvloeden in beide steden zijn complex: conflict, handelsdynamiek met Pakistan en de influx van IDP's en niet-gedocumenteerde terugkeerders.

[...]

De stad Jalalabad ondervindt regelmatig stroompannes. De beperkte elektriciteitstoevoer zorgt ervoor dat veel inwoners van de stad beroep moeten doen op generatoren om voldoende stroom te voorzien. De stroomonderbrekingen hebben een invloed op de veiligheidssituatie in de stad en legt beperkingen op aan de industriële ontwikkeling in de omgeving. In juni 2017 wordt een derde elektriciteitstransformator geïnstalleerd in de stad. Deze ingreep zorgt ervoor dat de stroomonderbrekingen verminderen."

In deze COI concludeert CEDOCA dat *"In 2019 ziet de provincie Nangarhar een sterke toename on het aantal ontheemden vanwege gevechten tussen de taliban en ISKP. Militaire operaties in Surkhrod doen inwoners vertrekken tussen augustus en oktober 2019. De meesten blijven in het district, een andere grote groep vertrekt naar Jalalabad. Nog steeds zoeken de meerderheid van de IDP's in het oosten van Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad en de districten Behsud en Surkhrod. Jalalabad vangt ook terugkeerders uit Pakistan op.*

De combinatie van een snelle bevolkingsgroei, migratie van het platteland naar de steden en ontheemding zorgt ervoor dat de druk op stedelijke centra verder toeneemt en leiden tot een steeds grotere vraag naar lokale voorzieningen en basisdiensten. De toenemende bevolkingsdichtheid leidt tot overbelasting van de aanwezige diensten en infrastructuur in de stad Jalalabad."

De Raad hecht bijzonder belang aan deze analyse van de algemene situatie voor intern ontheemden in Jalalabad aangezien ze afkomstig is van de verwerende partij. De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij zich vestigt in Jalalabad. De Raad vindt onvoldoende elementen terug in de bestreden beslissing en in het administratief dossier om de conclusie van de verwerende partij, met name dat de verzoekende partij in Jalalabad beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief, bij te treden.

Bijgevolg, gelet op de algemene omstandigheden die Jalalabad kenmerken met inbegrip van de veiligheidssituatie zoals hoger beschreven, en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, acht de Raad het gegeven dat de verzoekende partij een jonge man is, wiens vader naar Jalalabad gaat om zijn medicijnen te kopen, Pashtou, Engels en een beetje Dari kan spreken, en wiens familie over een inkomen uit landbouw en handel beschikt in de regio van herkomst, op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Gelet op hetgeen dat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich redelijkerwijze kan vestigen in Jalalabad en zich alzo aan het willekeurig geweld in haar regio van herkomst kan onttrekken.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing ook gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kaboel.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Jalalabad niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Kaboel zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Kaboel. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

In de laatste aanvullende nota van 11 juni 2020 wordt met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kaboel het volgende gesteld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale

organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de

gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi- stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij kan van haar redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de stad Kabul vestigt. Verweerder verwijst dienaangaande naar de motieven uiteengezet in de bestreden beslissing.”

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota van 11 juni 2020 kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt ook geen landeninformatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* EASO neemt aan dat in Kaboel stad willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, de provincie Kaboel met inbegrip van de stad Kaboel, is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Kaboel om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kaboel. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Kaboel, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt.

Uit het EASO-rapport *“Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis”* van juni 2019 (p.130), blijkt dat Kaboel over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het

stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel. Voorts staat de hoofdstad Kaboel en de luchthaven onder controle van de regering.

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO Country Guidance van juni 2019 volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kaboel (p.132-135):

- (i) over het algemeen zijn er geen voedseltekorten, maar in ten gevolge van de droogte werd de situatie in Kaboel in december 2018 als "stressed" gekwalificeerd en de toegang tot voedsel hangt vooral af van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak zijn beschikbaar maar de toegang tot adequate huisvesting is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden een uitdaging; in Kaboel woont 70% van de bevolking in informele settlements;
- (iii) toegang tot drinkbaar water vormt vaak een uitdaging, in Kaboel heeft slechts 32% toegang tot kraantjeswater, verschillende bewoners van Kaboel moeten gebruik maken van de publieke kranen;
- (iv) voorzieningen voor gezondheidszorg zijn aanwezig;
- (v) onderwijsfaciliteiten zijn aanwezig maar tevens overbelast, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs; daarnaast houdt een gebrek aan financiële middelen kinderen weg van de school;
- (vi) gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie is er een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling; de competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen; armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan. Kaboel telt vele mensen die in loondienst werken, maar minder zelfstandigen in vergelijking met het platteland; de lonen zijn in Kaboel in het algemeen hoger dan in andere delen van Afghanistan.

In het rapport van 8 april 2020 opgesteld door CEDOCA wordt aangegeven dat ontheemden in Kabul niet noodzakelijkerwijs gescheiden van de andere stadsbewoners leven. Ze vermengen zich vaak met andere kwetsbare groepen zoals de armen in de stad, teruggekeerden en economische migranten. Het gebrek aan voldoende grond en betaalbare huisvesting in het stedelijke gebied dwingt de meeste nieuwe en langdurige ontheemden in Kabul om te verblijven in tenten, lemen bakstenen woningen en dekzeilen in één van de meer dan 55 informele en illegale nederzettingen rond de stad. Tot deze nederzettingen behoren enkele van de armste en meest kwetsbare huishoudens in de stad. Volgens de Habitat van de VN, geciteerd door het persagentschap "New Humanitarian", is 80 % van de stedelijke bevolking in de stad gevestigd in deze informele settlements. Voorts wordt in dit rapport aangegeven dat met beperkte arbeidsmogelijkheden, weinig of geen sociale beschermingsnetten, slechte huisvestingsomstandigheden, belemmerde toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en de voortdurende angst voor uitzetting ontheemde gezinnen in de informele settlements worden geconfronteerd met onzekere levensomstandigheden en verhoogde beschermingsrisico's in hun dagelijks leven. In het CEDOCA-rapport van 8 april 2020 valt voorts te lezen dat de bewoners van deze informele settlements vaak gedwongen worden om steekpenningen te betalen aan de lokale politie bij aankomst op een perceel. Als ze zich eenmaal gevestigd hebben, zijn ze verplicht om maandelijks huur te betalen aan zelfverklaarde landeigenaren (vaak met de steun van de autoriteiten), terwijl ze onder ondermaatse shelters leven. Omdat de nederzettingen als tijdelijk worden beschouwd, hebben de verhuurders of de stad verbeteringswerken verboden. CEDOCA vermeldt ook dat in een artikel van de 'The Guardian' van mei 2019 te lezen valt dat inwoners uit verschillende informele nederzettingen in Kaboel over tekenen van verandering berichten. Hun woongebieden worden langzaam meer ontwikkeld en georganiseerd. Zo wordt er melding gemaakt van een registratieproject in samenwerking met UN Habitat. De komende drie jaren worden ook bewonerscertificaten uitgedeeld. Deze certificaten geeft de bewoners het recht om een perceel zonder uitzetting gedurende vijf jaar te bewonen, waarna zij in aanmerking komen voor een landeigendomstitel. Door de beperkte financiële en beheerscapaciteiten is het uitvoeringstempo van dit plan echter laag. Volgens een NRC-studie worden deze bewonersbewijzen alleen afgegeven aan mensen die in de nederzettingen permanente woningen hebben gebouwd en daar ten minste vijftien jaar gewoond hebben. Ze gelden niet voor 'mud brick' woningen en tentennederzettingen die veel ontheemden herbergen. In augustus 2019 geeft het persbureau Al Jazeera daarentegen aan dat de frustratie onder de inwoners van de nederzettingen van Kaboel stijgt omdat de situatie gestaag verslechterd. Ontheemden uit verschillende settlements beweerden dat de Afghaanse regering en president Ghani hun belofte om hen percelen en land te

geven in ruil voor stemmen niet waren nagekomen. Tegelijkertijd meldde Al Jazeera dat verschillende kampen waarvan de meeste op staatsland zijn gelegen, druk hebben ondervonden om niet verder uit te breiden. In voormeld rapport van 8 april 2020 wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat de meeste terugkeerders in Kaboel-stad afhankelijk zijn van familieleden voor accommodatie en andere steun in natura. Het belang van sociale netwerken is naar verluidt van vitaal belang voor terugkeerders. Wanneer de terugkeerders oorspronkelijk niet uit Kaboel komen en geen vangnet of uitgebreide familie in de hoofdstad hebben, hebben de terugkeerders moeite om in hun levensonderhoud te voorzien, een baan te vinden en een woning te huren. Het rapport vervolgt dat er een toegenomen druk is op lokale middelen, banen, diensten en voorzieningen die de angst onder zowel de terugkeerders als de gastgemeenschappen voedt. In een studie van de Wereldbank en UNHCR van juni 2019 wordt een verschil vastgesteld in de werksituatie van vluchtelingen die voor en na 2013 in Kaboel zijn teruggekeerd, waarbij de laatstgenoemden slechter af zijn en te lijden hebben van grote werkonzekerheid (CEDOCA, COI Focus Afghanistan Security Situation in Kabul City, 8 april 2020, 32-35).

UNHCR geeft in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Volgens de EASO Guidance Note van juni 2019 (p.137) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kaboel in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de Guidance Note wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

In het rapport van 8 april 2020 concludeert CEDOCA dat met beperkte arbeidsmogelijkheden, weinig of geen sociale vangnetten, slechte huisvestingsomstandigheden, belemmerde toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en de voortdurende angst voor uitzetting als gevolg van pachtonzekerheid of landroof, worden ontheemden en terugkeerders in de talrijke informele nederzettingen van de hoofdstad geconfronteerd met onzekere levensomstandigheden en worden zij vaak gedwongen tot secundaire ontheemding, alsook tot negatieve overlevingsstrategieën.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kaboel niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn. De analyse in het rapport van 8 april 2020 laat ook niet toe om de hoofdstad Kaboel algemeen uit te sluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kaboel.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kaboel. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: “Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 568-73).

De Raad hecht bijzonder belang aan deze analyses van de algemene situatie voor intern ontheemden in Kaboel, onder meer die van 8 april 2020, aangezien ze afkomstig is van de verwerende partij en de meest recente is. De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van haar verwacht kan worden dat zij zich vestigt in de hoofdstad Kaboel. De Raad vindt onvoldoende elementen terug in de bestreden beslissing en in het administratief dossier om de conclusie van de verwerende

partij, met name dat de verzoekende partij in Kaboel beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief, bij te treden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij in Kaboel over een netwerk beschikt of vertrouwd is met deze stad en er (tijdelijk) financiële of materiële ondersteuning kan krijgen. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat redelijkerwijze vastgesteld kan worden dat de familie van de verzoekende partij over de financiële mogelijkheden beschikt om de verzoekende partij bij een hervestiging in Kaboel tijdelijk te ondersteunen. Er wordt weliswaar melding gemaakt van een landbouwgrond en het feit dat verzoekers vader handel drijft in het district Sherzad, maar in het administratief dossier wordt niet aangegeven of wat de opbrengst hiervan is of de omvang ervan. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit te wijten is aan het gedrag van de verzoekende partij. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij over de financiële middelen beschikt om haar hervestiging in Kaboel op te starten. Ook werd er onvoldoende rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij in 2008 op veertienjarige leeftijd Afghanistan voor de eerste keer verlaten heeft en in onder meer het Verenigd Koninkrijk verbleven heeft.

Gelet op de uitzonderlijke situatie in de stad Kaboel, zoals beschreven door het UNHCR, EASO en CEDOCA en voormelde persoonlijke elementen, heeft de verwerende partij *in casu* niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij zich in de hoofdstad Kaboel kan vestigen, aldaar een leven te leiden dat naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal kan aangemerkt worden en bijgevolg aldaar over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Op basis van het gehoorverslag en de stukken van het rechtsplegingsdossier kan *in casu* niet aangenomen worden dat de verzoekende partij over een redelijk intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kaboel beschikt. Uit het gehoorverslag blijkt eveneens dat de verzoekende partij voldoende heeft meegewerkt om de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief naar behoren te beoordelen.

Gelet op hetgeen dat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich redelijkerwijze kan vestigen in Kaboel of Jalalabad en zich alzo aan het willekeurig geweld in haar regio van herkomst kan onttrekken.

3.6. De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS